

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: M. L.

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra České republiky

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, čj. OAM-801/ZA-ZA11-ZA20-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný správní orgán vydal dne 23. 1. 2018 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že u žalobce nejsou naplněny žádné důvody, pro které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana.

II. Shrnutí žalobní argumentace

- 2. Žalobce namítal, že výrok napadeného rozhodnutí trpí neurčitostí, neboť z něj není zřejmé, podle jakého ustanovení správní orgán rozhodl. Žalobce k věci samé uvedl, že je

zcela reálné a pravděpodobné, že v důsledku jeho odmítnutí nastoupení vojenské služby (dezerce) bude potrestán trestem odnětí svobody.

3. Žalobce uváděl, že podmínky výkonu trestu na Ukrajině představují nelidské či ponižující zacházení / trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázal na monitorovací zprávu Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2015, na rozsudek ve věci Melnik v. Ukrajina ze dne 28. 3. 2006, či Davydov a ostatní v. Ukrajina ze dne 1. 7. 2010, a rozsudek ve věci Kaverzin v. Ukrajina ze dne 15. 5. 2012. Dále odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu z rozhodnutí ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, který se zabýval přiměřenou pravděpodobností nežádoucího důsledku návratu do země původu, který lze takto označit v případě, že takový důsledek není ojedinělý. Za takový stav lze označit situaci, kdy k nežádoucímu důsledku dochází v obdobných případech jako u žadatele natolik často, že s ním ten, komu hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, a nikoliv jevem výjimečným.
4. Dále žalobce namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou obsaženy jakékoliv úvahy stran příslušnosti českých orgánů posoudit jeho žádost, přestože žadatel z Ukrajiny vycestoval přes Polsko, tedy správní orgán neaplikoval Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. V dané věci jsou naplněny podmínky pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51).

III. Vyjádření žalovaného

5. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 21. 3. 2018 žalovaný vyslovil nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za neopodstatněnou. Zdůraznil, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim, a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.
6. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu. Skutečnosti, které žalobce uvedl, nesvědčí o tom, že vznikl důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti byla obava z hrozby odvedení do vojenské služby, další důvody ani přes výslovný dotaz správního orgánu žadatel neuvedl.
7. K nemožnosti návratu žalobce na Ukrajinu z důvodu hrozícího reálného nebezpečí z důvodu ozbrojeného konfliktu správní orgán odkázal na judikaturu NSS, konkrétně na závěry v rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17: „Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Dále odkázal na další tematická rozhodnutí, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 3.

Správní orgán připomněl též institut vnitřního přesídlení, který je v současné době na území Ukrajiny garantován zákonem o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob.

8. K námitce, že se správní orgán ve svém rozhodnutí nezabýval skutečností, zda je s ohledem na Nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013 kompetentní k posouzení podané žádosti správní orgán uvedl, že s ohledem na čl. 12 odst. 4 jmenovaného nařízení, kdy pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce po skončení platnosti pracovní víza vydaného Polskou republikou tuto opustil a vrátil se zpět do svého domovského státu, nelze na něj vztáhnout ustanovení Nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013.
9. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po prostudování obsahu správního spisu, v kontextu s žalobními námitkami, pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce je na území České republiky od 26. 9. 2017. Dne 3. 10. 2017 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žadatel uvedl, že je ukrajinské národnosti a křesťanského vyznání. Politických aktivit se neúčastnil, snažil se být dál od takových věcí; je ženatý a má dvě děti. Do ČR se dostal postupně z Dněpropetrovska (jeho bydliště na Ukrajině) vlakem do Lvova, odtamtud pak autobusem přes Polsko. Předtím pobýval od 15. 7. 2016 do 21. 12. 2016 pracovně v Polsku, polské vízum mělo platnost od 8. 7. 2016 do 19. 6. 2017. Je zdravý. Jako důvod žádosti uvedl, že je nucen jít do armády do války. Musel by dobrovolně, přitom však nuceně, vstoupit do armády. Žádné další důvody nemá, hlavní důvod je ten, že ho nutí jít do války a bojovat. Kvůli tomu není možné na Ukrajině žít.
12. V pohovoru dne 3. 10. 2017 žalobce dále uvedl, že základní vojenský výcvik nevykonal, neboť v té době neprošel ze zdravotních důvodů a dostal „bílou knížku“. Od roku 2002/2003 již zdravotní problémy nemá. V roce 2016 dostal vojenské předvolání, poprvé ho poslali díky bílé knížce domů, podruhé mu řekli, že ho odvedou a měsíc bude probíhat vojenská příprava. Poté začali jezdit přímo do továrny, kde pracoval, lidé z Pravého sektoru, a brát lidi přímo v tom, v čem byli v práci, a rovnou je odváděli na vojenskou správu. On se tomu vždy snažil vyhnout, a proto v roce 2016 odjel do Polska. Zaměstnavatel mu slíbil, že mu zařídí kartu pobytu, ale nic neudělal, a proto se žalobce musel v prosinci 2016 vrátit zpět na Ukrajinu. Před odvodem se skrýval. Nejdříve přicházela předvolání a začali mu říkat, že ho odvedou, i když se nepodvolí; že ho chytí a dají do vězení. Dvě předvolání došla domů, třetí do práce (to už se na vojenskou správu nedostavil). V pohovoru žadatel dále uvedl, že předvolání od vojenské správy zanechal doma, následně uvedl, že je vyhodil. Generál mu řekl, že půjde do vězení. Žalobce sdělil,

že se byl radit s právníkem, který mu řekl, že by ho odvést neměli, pokud má bílou knížku. Když pobýval v Polsku, manželka mu říkala, že vojenská správa přišla asi pětkrát. Manželce řekli, že pokud se nedostaví, tak ho dají do vězení. Na konci roku 2016 se vrátil na Ukrajinu, během novoročních svátků si pro něj nikdo nepřišel. Pak odjel na měsíc do Čerkas, kde žádné problémy neměl, ale manželka mu sdělila, že domů opět přišli asi 5krát nebo 6krát. Měsíc a půl před odjezdem stála před domem dvakrát až třikrát týdně auta s vojenskými SPZ. Při překročení hranic v roce 2016 žádné problémy neměl. Se státními orgány ve své vlasti kromě výše uvedeného žádné problémy neměl.

13. Správní spis dále obsahuje Zprávu Ukrajina – Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. června 2017, Zprávu Ukrajina Freedom House leden 2017 – Svoboda ve světě 2017, Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017 monitorující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016, monitorující možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Dále je přítomna Zpráva Ukrajina – informace OAMP ze dne 12. 7. 2017, monitorující situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, Výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2017.
14. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 2. 1. 2018.
15. Předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018, čj. OAM-801/ZA-ZA11-ZA20-2017, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
16. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavy z povolání do armády.
17. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Krajský soud předně uvádí, že správní orgán je povinen v odůvodnění uvést ustanovení a zákonná východiska, ze kterých dovozuje své závěry. Správní orgán tak učinil. Přestože je Nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013 přímo aplikovatelné, s ohledem na jeho čl. 12 odst. 4 na žadatele nedopadá, neboť tento se po pracovním pobytu v Polsku vrátil zpět do domovského státu a do ČR vycestoval až po více než 9 měsících, tedy se už nenacházel na území členského státu, jehož vízem disponoval. To, že správní orgán neužil nařízení, které na danou věc nedopadá, je zcela v souladu se zákonným postupem správního orgánu a není nutné, aby se správní orgán s touto skutečností vypořádával v odůvodnění.
19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl

přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

20. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že nebyl politicky aktivní, nebyl za nic perzekuován. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) tedy žalobce nesplňuje. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. Žalovaný správně podotkl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu. Stejně jako správní orgán v aktuálně napadeném rozhodnutí, tak soud opakovaně připomíná, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke státoobčanským povinnostem a jako takové jsou uznávány za legitimní i Ženevskou konvencí, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, či Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak navíc vyplývá z Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, došlo již k propuštění mobilizovaných branců do zálohy a v současné době se konfliktu v doněcké oblasti účastní pouze profesionální vojáci či dobrovolní branci. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
22. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
23. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
24. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

25. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
26. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 až 10 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu neměl závažné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
27. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobcem, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nutno přisvědčit žalovanému, který z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neboť, aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze, neboť žalobce ve své vlasti závažnější problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami v zásadě neměl, politicky aktivní nebyl.
28. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť žalovaný ve výroku uvedl, dle jakých ustanovení žádost posuzoval. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval žádostí důsledně tak, že podrobil zkoumání důvodů pro každé ustanovení zvlášť. Vzhledem k tomu, že jednotlivé závěry neodůvodnily poskytnutí mezinárodní ochrany, ve výroku pak následně vypočetl všechna ustanovení, podle nichž k neudělení azylu došlo.

29. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
30. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
31. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně